

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต และแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 426 คนคิดเป็นร้อยละ 94.6 แบ่งเป็นนักเรียนชาย 218 คน และนักเรียนหญิง 208 คน จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (The Statistical Package for Social Science) โดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยการทดสอบค่าที (t-test) และหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (correlation)

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 426 คนแบ่งเป็นนักเรียนชาย 218 คน และนักเรียนหญิง 208 คน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเอง รองลงมาเป็นบ้านเช่าหรือห้องเช่า และส่วนใหญ่นักเรียนพักอาศัยอยู่ร่วมกับพ่อ แม่มากที่สุด รองลงมาคือญาติ พี่น้อง ในด้านสถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน รองลงมาคือ

ห่าและแยกกันอยู่ และบริเวณที่พักอาศัยของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ใกล้สถานเริงรมย์ สถานเริงรมย์ที่ใกล้ที่สุดคือ คาราโอเกะรองลงมาคือ โรงภาพยนตร์

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1 พบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติคิดเป็นร้อยละ 77.5 และนักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับเกณฑ์ปกติคิดเป็นร้อยละ 22.0 นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติคิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ โดยคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนคือ 130.5 เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร มีคะแนนรวมความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข และมีความฉลาดทางอารมณ์รายด้าน (ด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุข) ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติทุกด้าน

2.2.1 เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่าทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนรวมความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติทุกด้าน

2.2.2 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีโดยรวมอยู่ในระดับควรปรับปรุงแต่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ สำหรับข้อที่นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับควรปรับปรุง มี 9 ข้อดังนี้

- ฉันบอกไม่ได้ว่าอะไรทำให้ฉันรู้สึกโกรธเมื่อถูกขัดใจ
- ฉันมักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้
- ฉันมักมีปฏิกิริยาโต้ตอบรุนแรงต่อปัญหาเพียงเล็กน้อย
- ฉันไม่สนใจกับความทุกข์ของผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก
- ฉันไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้อื่นทำต่างจากที่ฉันคิด
- ฉันรู้สึกว่าผู้อื่นชอบเรียกร้องความสนใจมากเกินไป
- เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเอาเปรียบผู้อื่นเมื่อมีโอกาส
- ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของผู้อื่นได้ยาก
- ฉันรู้สึกลำบากใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้อื่น

พิจารณาเป็นรายชื่อของความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ดังนี้

- ฉันไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้อื่นทำต่างจากที่ฉันคิด
- ฉันยอมรับได้ว่าผู้อื่นก็อาจมีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำของฉัน
- เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเอาเปรียบผู้อื่นเมื่อมีโอกาส
- ฉันเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อฉัน
- เมื่อทำผิดฉันสามารถกล่าวคำ"ขอโทษ"ผู้อื่นได้
- ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของผู้อื่นได้ยาก

2.7 เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์เป็นรายข้อด้านเก่ง พบว่า

2.7.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันมีเพื่อนสนิทหลายคนที่คบกันมานาน” และข้อที่นักเรียนหญิง ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันรู้สึกมีคุณค่าเมื่อได้ทำสิ่งต่างๆอย่างเต็มความสามารถ”

2.7.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านลบของนักเรียนชาย ข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันลำบากใจเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าหรือคนที่ไม่คุ้นเคย” และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันทำในสิ่งที่ต้องการ โดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน”

2.7.3 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อของความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ดังนี้

- ฉันไม่รู้ว่ฉันเก่งเรื่องอะไร
- ฉันรู้สึกมีคุณค่าเมื่อได้ทำสิ่งต่างๆอย่าง
- ฉันรู้สึกว่าการตัดสินใจแก้ปัญหาเป็นเรื่องยากสำหรับฉัน
- ฉันลำบากใจเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าหรือคนที่ไม่คุ้นเคย
- ฉันไม่กล้าบอกความต้องการของฉันให้ผู้อื่นรู้
- เกินการยากสำหรับฉันที่จะได้แข่งกับผู้อื่นแม้จะมีเหตุผลเพียงพอ

2.8 เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์เป็นรายข้อด้านสุข พบว่า

2.8.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันสนุกสนานทุกครั้งกับกิจกรรมในวันสุดสัปดาห์และวันหยุดพักผ่อน” “ฉันพอใจกับสิ่งที่ฉันเป็นอยู่” และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “เมื่อว่างเว้นจากภาระหน้าที่ ฉันจะทำในสิ่งที่ฉันชอบ”

2.8.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านลบของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรทำ เมื่อรู้สึกเบื่อหน่าย” และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ “ฉันไม่มั่นใจในการทำงานที่ยากลำบาก”

2.8.3 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อของความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุข พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ดังนี้

- ฉันรู้สึกไม่พอใจที่ผู้อื่นได้รับสิ่งดี ๆ มากกว่าฉัน
- ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรทำ เมื่อรู้สึกเบื่อหน่าย
- เมื่อว่างเว้นจากภาระหน้าที่ ฉันจะทำในสิ่งที่ฉันชอบ

3. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.1 เมื่อพิจารณาเป็นระดับพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 48.4 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 36.4 และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 15.3 โดยคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศคือ 126.49

3.2 พบว่านักเรียนไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเกือบทุกข้อ แต่มีการปฏิบัติบ้างบางครั้ง คือ “ฉันเคยจับมือถือแขนคู่ออกหรือเพื่อนต่างเพศ”

3.3 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโดยรวมและรายชื่อ พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยเรื่องความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยอภิปรายผลในประเด็นที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ความฉลาดทางอารมณ์

1.1 ความฉลาดทางอารมณ์โดยรวม

พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 77.5 ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่ความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ อาจเนื่องมาจากบิดา มารดา ของกลุ่มตัวอย่างอาจมีการเลี้ยงดูที่เข้มงวดมากเกินไป และเด็กที่มีพื้นฐานอารมณ์ไม่ดีถ้าไม่ได้รับการเลี้ยงดูที่เข้าใจ อาจกระตุ้นให้อารมณ์ที่ไม่ดีเหล่านั้นเติบโตฝังแน่นไว้การควบคุม (กรมสุขภาพจิต . 2543 ข) ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ของนักเรียนจะอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเองร้อยละ 70 พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดา มารดาร้อยละ 82.6 และสถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกันร้อยละ 76.5 แต่บิดา มารดา อาจไม่มีการส่งเสริมเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ หรือ ไม่อบรมลูกเท่าที่ควร มีพฤติกรรมที่ดู เข้มงวดเกินไป บางครั้งเด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น แต่ไม่เกิดการเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์ จึงทำให้มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ และนักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งครอบครัวของคนกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวเดี่ยวภายในครอบครัวจะประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และลูกเท่านั้น และพ่อจะออกไปทำงานนอกบ้าน ภาระการเลี้ยงดูตกอยู่กับแม่ พ่อและมีส่วนร่วมน้อยในการเลี้ยงดู การดูแลเด็กให้ความสำคัญที่การอบรมสั่งสอน เรื่องความรักเป็นเรื่องรอง (วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2542) สมาชิกในครอบครัวจะพบกันในช่วงเย็นหรือเวลากลางคืน จึงทำให้มีการสนทนาพูดคุยกันในครอบครัวระหว่าง พ่อ แม่ ลูกน้อยเกินไป พ่อ แม่อาจไม่มีเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันภายในครอบครัว การได้รับการดูแลเอาใจใส่ในเรื่องความฉลาดทางอารมณ์อาจจะไม่ดีเท่าที่ควร และพ่อ แม่ ไม่มีเวลาในการอบรมสั่งสอนลูก ซึ่งจะแตกต่างกับครอบครัวต่างจังหวัด จะเป็นครอบครัวขยายที่จะประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา ยาย รวมทั้งญาติพี่น้อง ครอบครัวขยายมักมีความเกี่ยวข้องกันในเกือบทุกด้านของสมาชิกที่อยู่ด้วยกัน การอยู่ร่วมกันไม่ใช่เพียงอาศัยร่วมชายคาเดียวกัน แต่ยังมี การดูแลซึ่งกันและกัน (วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2542) ครอบครัวต่างจังหวัด พ่อ แม่ จะมีเวลาใน

การดูแลเอาใจใส่ พุดคุยและอบรมสั่งสอนในเรื่องมารยาทและศีลธรรมต่างๆ และถึงพ่อ แม่ไม่มีเวลา ปู่ ย่า ตา ยาย รวมทั้งญาติพี่น้อง ก็สามารถอบรมสั่งสอนแทนได้ สามารถให้ความรักและความอบอุ่นได้ดีกว่าครอบครัวของคนกรุงเทพฯ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วินัส ศรีศักดา (2545) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมครอบครัวที่สัมพันธ์กับวุฒิภาวะทางอารมณ์ของวัยรุ่นในศูนย์บำบัดยาเสพติดภาคเหนือจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับวุฒิภาวะทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสมาชิกในครอบครัวมีความไว้วางใจ รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน มีการสื่อสารที่เปิดเผย หลีกเลี่ยงการทำร้ายทางจิตใจและอารมณ์ ให้อิสระในด้านความคิด จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวุฒิภาวะทางอารมณ์ (กรมสุขภาพจิต . 2543 ก) ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร หรืออาจมีการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันเกินไปไม่มีอิสระในด้านกิจกรรมต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางลบกับวุฒิภาวะทางอารมณ์ กล่าวคือการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขันจะทำให้วัยรุ่นมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

1.2 ความฉลาดทางอารมณ์รายด้าน

1.2.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ($\bar{X}=43.07$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความคิดเกี่ยวกับรับผิดชอบต่อส่วนรวม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมและการมีส่วนร่วมและเกี่ยวข้องกับสังคมยังน้อยอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุชา จันท์ธรม (2540) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นตอนกลางมีพัฒนาการด้านสติปัญญาที่มีความคิดที่เป็นเหตุเป็นผล และมีความสามารถในการวิเคราะห์ประเมินความสามารถของคนยังต่ำอยู่ จึงอาจส่งผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

1.2.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่งต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ($\bar{X} = 45.65$) ทั้งนี้อาจเนื่องจากระยะนี้กลุ่มตัวอย่างกำลังอยู่ในช่วงเฝ้ารอคอยการตัดสินใจ และเอกลักษณ์ของตนเองเพื่อความเป็นตัวของตัวเองอยู่ ยังไม่ทราบว่าตนเองต้องการอะไร ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุชา จันท์ธรม (2540) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นตอนกลางมีความสามารถในการรู้จักตนเองหรือรู้ศักยภาพของตนเองยังไม่ดีพอ และกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านความนึกคิดและปรัชญาชีวิตยังไม่สมบูรณ์ และสภาพอารมณ์ยังไม่มั่นคงไม่มีเหตุผลเท่าที่ควร ทำให้ความคิด การตัดสินใจและการแก้ปัญหายังไม่ดีเสมอ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความฉลาดทางการณ์ด้านเก่งต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

1.2.3 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุขต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ($\bar{X} = 41.29$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสายสามัญที่มุ่งศึกษาเล่าเรียนในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจที่

ต้องการประสบความสำเร็จในการศึกษา การประกอบอาชีพ และในชีวิตตามพัฒนาการทางสังคม จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างพยายามแข่งขันกันอยู่ตลอดเวลา ไม่มีความสุขทางใจ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุขต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

1.3 ความฉลาดทางอารมณ์รายข้อ

1.3.1 ระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี

นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมในระดับต้องปรับปรุง และความฉลาดทางอารมณ์ที่นักเรียนส่วนใหญ่รายงานว่า มีความเห็นในระดับต้องปรับปรุงมี 9 ได้แก่ “ฉันบอกไม่ได้ว่าจะอะไรทำให้ฉันรู้สึกโกรธ” “เมื่อถูกขัดใจ ฉันมักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้” “ฉันมักมีปฏิกิริยาโต้ตอบรุนแรงต่อปัญหาเพียงเล็กน้อย” “ฉันไม่สนใจกับความทุกข์ของผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก” “ฉันไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้อื่นทำต่างจากที่ฉันคิด” “ฉันรู้สึกว่าผู้อื่นชอบเรียกร้องความสนใจมากเกินไป” “เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเอาเปรียบผู้อื่นเมื่อมีโอกาส” “ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของผู้อื่นได้ยาก” และ “ฉันรู้สึกลำบากใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้อื่น” ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนยังมีอายุน้อยจึงอาจทำให้มีวุฒิภาวะทางอารมณ์น้อยตามไปด้วย และนักเรียนยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ และความต้องการของตนเองได้ มีความเป็นตัวของตัวเองสูง คิดเสมอว่าความคิดและการกระทำของตนเองถูกต้องและดีที่สุด จะรู้สึกหงุดหงิด โกรธ โมโห เมื่อผู้อื่นมีความคิดเห็นที่ต่างไปจากตนเอง และยังไม่รู้จักอารมณ์และความต้องการของตนเองดีพอ คิดเสมอว่าประโยชน์ของตนเองมีความสำคัญและไม่สนใจกับความเดือดร้อนของผู้อื่น และอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า ผลจากการเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครองและครู ที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอารมณ์ของเด็กแต่มุ่งเน้นพัฒนาทางด้านสติปัญญาแทน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540)

เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง พบว่า ความฉลาดของอารมณ์ด้านบวก ข้อดีที่สุดคือ “เมื่อทำผิดฉันสามารถกล่าวคำ “ขอโทษ” ผู้อื่นได้” โดยนักเรียนหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่าเพศชาย ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมีสัมมาคารวะ และมีมารยาท เรียบร้อยกว่าเพศชาย ซึ่งเพศชายจะมีความก้าวร้าว ไม่ยอมใคร และมีความคิดของตนเองเป็นใหญ่ และคิดถึงเรื่องของศักดิ์ศรีเป็นสำคัญ และความฉลาดทางอารมณ์ด้านลบ ข้อดีที่สุด คือ “ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของผู้อื่นได้ยาก” โดยนักเรียนชายมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่าเพศหญิง ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เพศชายมีนิสัยรักพวกพ้อง มีกลุ่มก้อน และไม่ยอมให้ความสำคัญกับปัญหาเล็ก ซึ่งแตกต่างจากเพศหญิง ที่จะเป็นคนคิดเล็ก คิดน้อย ละเอียดอ่อนกับเรื่องต่างๆ และมีความสนิทสนมกับเพื่อนน้อยกว่าเพศชาย

1.3.2 ระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง

นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมในระดับต้องพอใช้ และความฉลาดทางอารมณ์ที่นักเรียนส่วนใหญ่รายงานว่า มีความเห็นในระดับต้องปรับปรุงมี 9 ได้แก่ “ฉันไม่รู้ว่าจะเก่งเรื่องอะไร” “เมื่อทำอะไรไม่สำเร็จ ฉันรู้สึกหมดกำลังใจ” “เมื่อเริ่มทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดฉันมักทำต่อไปไม่สำเร็จ” “ฉันพยายามหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาโดยไม่คิดเอาเองตามใจชอบ” “บ่อยครั้งที่ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้ฉันไม่มีความสุข” “ฉันทนไม่ได้เมื่อต้องอยู่ในสังคมที่มีกฎระเบียบขัดกับความเคยชินของฉัน” “ฉันรู้สึกว่าการตัดสินใจแก้ปัญหาเป็นเรื่องยากสำหรับฉัน” “ฉันไม่กล้าบอกความต้องการของฉันให้ผู้อื่นรู้” และ “เป็นการยากสำหรับฉันที่จะโต้แย้งกับผู้อื่นแม้จะมีเหตุผลเพียงพอ” ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนยังไม่ได้ทดลองทำในกิจกรรมด้านต่างๆ ที่มีอยู่ จึงทำให้นักเรียนยังไม่สามารถค้นพบตนเองได้ว่า ตนเองนั้นมีความสามารถพิเศษทางด้านใด และชอบทำในสิ่งใดเป็นพิเศษ จึงไม่มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมนั้น ๆ และเมื่อประสบกับปัญหา ก็ไม่สามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ และหาวิธีการแก้ไขปัญหานั้นไม่ได้ จะเกิดความท้อแท้ สิ้นหวัง และล้มเลิก ทำให้ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และอีกประการหนึ่งก็อาจเป็นเพราะ บิดา มารดา และครู มุ่งเน้นจะพัฒนาความเก่งทางด้านสติปัญญาแทนที่จะให้ความสำคัญ กับความเก่งด้านความฉลาดทางอารมณ์ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540)

เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านบวก ข้อดีที่สุด คือ “ฉันรู้สึกมีคุณค่าเมื่อได้ทำสิ่งต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถ” โดยเพศหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่าเพศชาย ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เพศหญิงมีความพยายาม มุ่งมั่นในการทำงานสิ่งหนึ่ง สิ่งใดเพื่อให้ลุล่วงสำเร็จ และไม่ย่อท้อต่อปัญหา รู้สึกมีความภาคภูมิใจเมื่อแก้ปัญหาได้ (สุชา จันทร์เอม, 2540) ซึ่งเพศชายจะมีความอดทนอดกลั้นน้อย เมื่อประสบปัญหา และหาวิธีการแก้ไขไม่ได้ จะล้มเลิกในเรื่องนั้น ๆ และจะหันไปสนใจในเรื่องอื่นแทน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) และความฉลาดทางอารมณ์ด้านลบ ข้อดีที่ดีที่สุด คือ “ฉันลำบากใจเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้า หรือคนที่ไม่คุ้นเคย” โดยนักเรียนหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เพศหญิงนั้นได้ถูกปลูกฝังให้มีการรักนวลสงวนตัว ไม่พูดคุยกับเพศตรงข้าม หรือบุคคลที่ตนไม่รู้จัก และเพศหญิงจะมีความระมัดระวังตัวมากเป็นพิเศษ ซึ่งต่างจากเพศชายที่จะสามารถเข้ากับบุคคลอื่นที่ไม่รู้จักได้ง่าย มีความเป็นกันเอง ไม่วาง และถือตัวจนเกินไป มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ชอบที่จะรู้จักกับบุคคลอื่นอยู่เสมอ (สุชา จันทร์เอม, 2540)

1.3.3 ระดับความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุข

นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมในระดับต้องพอใช้ และความฉลาดทางอารมณ์ที่นักเรียนส่วนใหญ่รายงานว่า มีความเห็นในระดับต้องปรับปรุงมี 7 ได้แก่ “ฉันรู้สึกดีน้อยกว่าผู้อื่น” “ฉันกำหนดหน้าที่ได้ดี ไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทใด” “ฉันไม่มั่นใจในการทำงานที่ยากลำบาก” “ฉันรู้สึกไม่พอใจที่ผู้อื่นได้รับสิ่งดี ๆ มากกว่าฉัน” “ฉันไม่รู้ว่าจะหาอะไรทำ เมื่อรู้สึกเบื่อหน่าย”

“ฉันไม่สามารถทำให้เป็นสุขได้จนกว่าจะได้ทุกสิ่งที่ต้องการ” และ “ฉันมักทุกข์ร้อนกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นเสมอ” ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนยังไม่เห็นว่าตนเองมีความสามารถพิเศษทางด้านใดบ้างที่จะทำให้ตนเองเกิดความภาคภูมิใจ และมีความมั่นใจในตัวเอง เมื่อรู้สึกว่าคุณไม่มีความสามารถพิเศษ ที่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น จึงรู้สึกว่าคุณมีปมด้อย จะมองโลกในแง่ร้าย หงุดหงิด และมีความอิจฉาริษยา เมื่อเห็นผู้อื่นได้ในสิ่งที่ดีกว่าตนเอง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540)

เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านบวก ข้อที่ดีที่สุด คือ “เมื่อว่างเว้นจากภาระหน้าที่ฉันจะทำให้สิ่งที่ฉันชอบ” โดยเพศหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่าเพศชาย ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เพศหญิงมีความคิด และมีความสนใจในสิ่งที่ตนชอบ มีการเลือกการระบายความเครียดในการเลือกทำในสิ่งที่ตนเองรัก ซึ่งเพศชายจะใช้เวลาว่างในการอยู่กับเพื่อนฝูง และเลือกทำกิจกรรมกันเป็นกลุ่มที่กลุ่มของตนเอง ชอบมากกว่า (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) และความฉลาดทางอารมณ์ด้านลบ ข้อที่ดีที่สุด คือ “ฉันไม่มั่นใจในการทำงานที่ยากลำบาก” โดยนักเรียนชายมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนหญิง ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เพศชายไม่กลัวความยากลำบากหรือความลำบากลำบน ไม่กลัวกับการเผชิญกับปัญหา และชอบสิ่งที่ท้าทายความสามารถ ต้องการเอาชนะ ซึ่งเพศหญิงจะไม่ชอบความท้าทายอะไรที่แน่นอนและมั่นคงมากกว่า

2. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.1 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 48.4 ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มนักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสายสามัญ จึงอาจมีความตั้งใจและสนใจ การเรียนมากกว่าการมีพฤติกรรมเที่ยวเตร่ นอกจากนี้นักเรียนพักอาศัยอยู่บ้านตนเองร้อยละ 70 และพักอาศัยร่วมกับบิดามารดาคิดเป็นร้อยละ 82.6 และสถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็น ร้อยละ 76.5 จากสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่อยู่ด้วยกันนั้น สามารถควบคุม พฤติกรรมของลูกได้ (วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2542) ดังนั้นอาจทำให้นักเรียนมี โอกาสปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ หรืออาจได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ทำให้มีความรู้สึกมั่นคงมีคุณค่าในตนเอง จึงมีโอกาสถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ น้อย ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการผลศึกษาของ จันท์แรม ทองศิริ (2539) และปวีณา สายสูง (2541) ที่พบว่าวัยรุ่นที่มีครอบครัวอบอุ่น บิดามารดามีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันจะมีพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศน้อยกว่ากลุ่มที่ครอบครัวแตกแยก

นอกจากนี้ที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ใกล้สถานเริงรมย์ร้อยละ 61.3 การที่มีที่พักอาศัยอยู่ใกล้สถานเริงรมย์อาจทำให้วัยรุ่นมีโอกาสเข้าสู่สถานเริงรมย์ได้ง่าย และอาจทดลองประพฤติกฎปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยง ๆ เช่น การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เสพยาเสพติด ยาไอ ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ในทางตรงข้ามกลุ่มที่พักอยู่ใกล้สถานเริงรมย์จะมีโอกาสปฏิบัติดังกล่าวได้น้อย จึงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ใกล้แหล่งบันเทิงเริงรมย์ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่พักอาศัยอยู่ไกลจากแหล่งบันเทิงเริงรมย์ และแหล่งบันเทิงเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกับการศึกษาของอรอุมา จันทร์วีรุจ (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ พบว่าแหล่งสถานเริงรมย์ใกล้ที่พักมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กล่าวคือ นักเรียนที่มีแหล่งสถานเริงรมย์ใกล้ที่พักมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น

2.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายข้อ

นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ โดยส่วนใหญ่ไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่นักเรียน รายงานว่า ไม่เคยปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ “ฉันเคยใช้สารเสพติดประเภทยาอีกับคูรัก หรือเพื่อนต่างเพศ” ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ยาเสพติดประเภทยาอี ไม่เป็นที่แพร่หลายในหมู่นักเรียนมากนัก และยาเสพติดประเภทยาอีจะมีราคาสูง และหาซื้อได้ยากกว่า ยาเสพติดประเภทยาบ้า และนักเรียนในช่วงนี้จะมีการใช้ยาเสพติดประเภทบุหรี่และสุรามากกว่าถึงร้อยละ 65 ของยาเสพติดประเภทอื่น (กรมส่งเสริมสุขภาพ, 2543) ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่นักเรียนเคยปฏิบัติเป็นบางครั้งคราวมีข้อเดียวคือ “ฉันเคยจับมือถือแขน กับคูรักหรือเพื่อนต่างเพศ” ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนมีการรับเอาวัฒนธรรมจากต่างชาติรวมไปถึงการรับค่านิยม และการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ซึ่งขัดต่อวัฒนธรรมอันดีงามของไทย แต่ก็ยังมีการปฏิบัติอยู่บ้างเล็กน้อย

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่าเพศชาย ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ความแตกต่างระหว่างเพศในด้านการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้หญิงจะถูกอบรมสั่งสอนให้อยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม จึงทำให้เพศหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สร้อยวัลย์

สุขดา (2543:ง) ที่พบว่า นักศึกษามีค่านิยมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีค่านิยมทางเพศดีกว่าเพศชาย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิจัยพบว่าความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความฉลาดทางอารมณ์ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติและมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาเปรียบเทียบ ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ของ บัณฑิตย์ ใจตรง (2545) ที่พบว่าระดับความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษามีลักษณะแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ปกครองอาจไม่มีเวลาในการดูแลบุตรหลานของตน หรือให้ความรักความเอาใจใส่เต็มที่ซึ่งทำให้ระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งตรงกับการศึกษาของวินัส ศรีศักดิ์(2545) ศึกษาพฤติกรรมครอบครัวที่สัมพันธ์กับวุฒิภาวะทางอารมณ์ของวัยรุ่นในศูนย์บำบัดยาเสพติดภาคเหนือจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับวุฒิภาวะทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสมาชิกในครอบครัวมีความไว้วางใจ รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน มีการสื่อสารที่เปิดเผย หลีกเลี่ยงการทำร้ายทางจิตใจและอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวุฒิภาวะทางอารมณ์ (กรมสุขภาพจิต , 2543 ก) ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร หรืออาจมีการเลี้ยงดูที่เข้มงวดมากเกินไปไม่มีอิสระในด้านการทำกิจกรรมต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางลบกับวุฒิภาวะทางอารมณ์ กล่าวคือการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร หรืออาจมีการเลี้ยงดูที่เข้มงวดกวดขันมากเกินไปไม่มีอิสระในด้านการทำกิจกรรมต่างๆ จะทำให้วัยรุ่นมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ในระดับต่ำ และการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำด้วยนั้นอาจเนื่องมาจากส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างพักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเอง อาศัยร่วมกับบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน และที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ใกล้กับสถานเจริญวัย และพ่อแม่อาจไม่มีการส่งเสริมเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ คือไม่อบรมลูกเท่าที่ควร ดูเกินไป เข้มงวดเกินไปบางครั้งเด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามเพราะคำสั่งเท่านั้น แต่ไม่เกิดการเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์ จึงทำให้มีความฉลาดทางอารมณ์ ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปวีณา สายสูง (2541) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ใกล้แหล่งบันเทิงเจริญวัย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่พักอาศัยอยู่ไกลจากแหล่งบันเทิงเจริญวัย และแหล่งบันเทิงเจริญวัยมี

ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับการศึกษาของ อรุมา จันทรวีรุจ (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ พบว่าแหล่งสถานเริงรมย์ใกล้ที่พักมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กล่าวคือ นักเรียนที่มีแหล่งสถานเริงรมย์ใกล้ที่พักมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น แสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติไม่จำเป็นต้องมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงเสมอไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2540) ที่ว่าผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์สามารถควบคุมความรู้สึกทางเพศและแสดงออกในกาลเทศะที่เหมาะสม ส่วนผู้ที่บกพร่องความฉลาดทางอารมณ์จะขาดความยับยั้งชั่งใจรอบคอบในการเผชิญและแก้ปัญหา โดยเฉพาะความรู้สึกทางเพศไม่รู้จักยับยั้ง และควบคุมความรู้สึกทางเพศอันจะนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงนั้นอาจมาจากปัจจัยอื่นๆ ที่ทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สถานศึกษา

1.1 ควรมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้กับนักเรียน ได้แก่ การจัดกิจกรรมในเรื่องของสุขภาพจิตและเพศศึกษา การเชิญวิทยากรที่มีชื่อเสียงมาบรรยายให้ความรู้ในโรงเรียนตามโอกาสต่างๆ การจัดกิจกรรมในเรื่องการพัฒนาสุขภาพจิต และการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ให้กับนักเรียน

1.2 ควรมีการจัดศูนย์ให้คำปรึกษาปัญหาต่างๆ และแก้ไขปัญหาทางสุขภาพจิต ปัญหาทางเพศและปัญหาทางด้านอื่นๆ แก่นักเรียนที่มีปัญหาในรูปแบบต่างๆ

1.3 ควรมีการวัดสุขภาพจิตของนักเรียนทุกต้นปีการศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลในการรับรู้ถึงสุขภาพจิตของนักเรียน เพื่อส่งเสริมและแก้ไขให้กับนักเรียนที่มีปัญหา

1.4 ควรมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ที่นักเรียนให้ความสนใจเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นหาในสิ่งที่ตนเองชอบ เช่น ชมรมกีฬา ชมรมดนตรี ชมรมดนตรีและวัฒนธรรม ชมรมทางด้านวิชาการ

1.5 ควรมีการจัดกิจกรรมต่างๆที่ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ตามความสนใจของนักเรียนในโรงเรียน เช่น การแข่งขันกีฬา การประกวดร้องเพลง การประกวดงานศิลปะ การโต้วาที เป็นต้น

1.6 ควรมีการจัดหลักสูตรการเรียนวิชาเรียน ที่สอดคล้องการพัฒนาสุขภาพจิตและเรื่องเพศศึกษาให้กับนักเรียนตามความเหมาะสม

1.7 ควรมีการเชิญ บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมาสนทนากับครูประจำชั้นในวันเปิดภาคเรียนการศึกษาเพื่อได้รับทราบปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้

1.8 ควรมีการวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ให้กับบิดา มารดาหรือผู้ปกครองในวันประชุมพิเศษ

2. ครอบครัว

2.1 บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรดูแลใส่ใจบุตรหลานของตนอย่างใกล้ชิดและปลูกฝังค่านิยมทางเพศที่ถูกต้อง

2.2 บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรสร้างบรรยากาศในครอบครัวให้มีความรักความอบอุ่น ร่าเริง รู้สึกสนุกสนาน ไม่น่าเบื่ออยู่เสมอ

2.3 บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรให้ความรู้และให้คำปรึกษาแนะนำวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ที่ถูกต้องให้กับบุตรหลาน

2.4 บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรมีการจัดกิจกรรมภายในครอบครัวของตน เช่น ไปทัศนศึกษา ไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ไปดูภาพยนตร์ และไปเที่ยวต่างจังหวัดในวันหยุดตามโอกาสต่างๆ

2.5 บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรมีการให้รางวัล คำชมเชย เมื่อบุตรหลานทำในสิ่งที่ดี และมีการลงโทษเมื่อทำผิด และต้องมีเหตุผลอธิบายถึงความผิดที่กระทำ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อการศึกษาความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในส่วนภูมิภาค

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดอื่น

3. ควรมีการวิจัยในเชิงคุณภาพ เพื่อที่จะทำให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมแนวเสี่ยงทางเพศที่ถูกต้อง

4. ควรมีการศึกษาดูแบบอื่นๆ ในด้านที่ยังไม่มีการศึกษาในเรื่องความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ